

Reisverslag bezoek Filipijnen

23 oktober t/m 5 november 2010

Zaterdag 23 oktober

Rond 11.30u ontmoeten we elkaar op Schiphol waar we nog een kopje koffie drinken met familie en vrienden voordat we door de douane gaan. Onze vertrektijd met Cathay Pacific was 14.05uur, maar we vertrokken pas om 15.45uur omdat er nog een onderdeel vervangen moest worden. De piloot heeft zijn best gedaan de verloren tijd in te halen, maar we ontkomen er niet aan om te moeten rennen op Hong Kong Airport. We komen als laatste aan en de deuren gaan direct dicht.

Zondag 24 oktober

Na een korte vlucht landen we om 11.15uur lokale tijd op Manila Airport. De taxi staat al klaar om ons naar het hotel te brengen, waar we snel douchen. Om niet toe te geven aan de jetlag, besluiten we om wat te ondernemen. De butler adviseert ons om naar IntraMuros te gaan, de ommuurde stad uit de tijd van de bezetting door de Spanjaarden. Dit doen we. Onderweg zien we vele jeepneys, het typisch Filipijnse vervoersmiddel. Na bezoek aan de ommuurde stad, wandelen we langs het strand terug naar het hotel. Moe duiken we om 18.45uur ons bed in om meteen in slaap te vallen.

Maandag 25 oktober

Na een lange nacht besluiten we een rustige dag te houden en we vermaken ons bij het zwembad en verkennen de buurt.

Dinsdag 26 oktober

Na het ontbijt checken we uit en gaan we richting busterminal voor onze rit naar Baguio. We hebben geluk, de bus staat al klaar en er is nog plek. 15 Minuten later rijdt de bus weg, onderweg is er veel te zien. We zien onder andere de schade van de supertyphoon Megi die vorige week huisgehouden heeft in dit gebied. 5 uur later komen we aan in Baguio waar Cheryl ons met pizza's onthaald. Ze vergezelt ons naar het hotel, gelegen naast de busterminal en we eten pizza en nemen de plannen voor de komende dagen door. Na het eten maken we een wandeling door de stad. We gaan weer op tijd naar bed, want de volgende dag haalt Cheryl ons om 7.30uur op voor een stadstour bij daglicht en daarna rijden we verder naar het noorden, naar Bayombong.

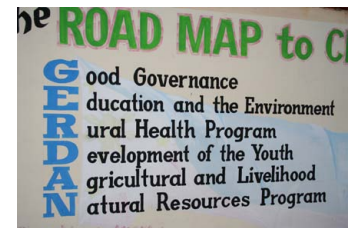
Woensdag 27 oktober

Om half 8 staat Cheryl met haar auto klaar om ons door de stad te rijden naar het Military Basecamp en de zomerresidentie van de premier. Om 9.45u vertrekken we richting Bayombong. Dit blijkt een behoorlijke onderneming te zijn. Berg op, berg af, de ene na de andere bocht waarbij we gehinderd worden door de gevolgen van de typhoon. Gedeeltes van de weg zijn geblokkeerd, er ligt veel modder op de weg en er wordt veel gewerkt om de wegen weer vrij te maken. De omgeving geeft voldoende afleiding tijdens de 4,5uur durende rit.

In Bayombong bezoeken we de universiteit van Julius (17 jaar) waar we vriendelijk ontvangen worden. De dame van de administratie geeft ons inzicht in de kosten van het onderwijs. De resultaten van Julius kunnen we niet inzien, omdat deze nog verwerkt worden. De leraar ICT van Julius geeft ons een rondleiding in het gebouw waar Julius veel les krijgt.

Na dit bezoek gaan we naar onze afspraak met de officer van Department of Agriculture . Hij legt ons uit wat zij doen en waar wij mogelijk kunnen ondersteunen. Hij vertelt onder andere over grote voedselproductie-projecten, die aanzienlijk groter zijn dan wat wij voor ogen hebben: het veranderen op individueel niveau. Toch doet hij ons ook een aantal opties aan de hand: het houden van geiten en/of eenden voor productie en verkoop van melk en kaas of het planten van bananenbomen en het verkopen van de opbrengst. We laten al zijn informatie bezinken tijdens een wandeling terug naar het hotel en bespreken met Cheryl de genoemde opties. We besluiten het bezoek aan de familie in Casat af te wachten.

Donderdag 28 oktober

Na het ontbijt rijden we met de tricycle naar Casat, het dorp waar de familie Ambatali woont. Ze zijn erg blij ons te zien en nemen ons mee naar de scholen van de June Albert (7 jaar) en Ivy (11 jaar). Het terrein is verlaten, want het is semesterbreak. Op de Highschool van Casat (middelbare school) treffen we een aantal leerkrachten van de school die ons meer vertellen over de lokalen en de school. Met hoofd van de school overleggen we of er kinderen zijn waarvan de ouders problemen hebben om de extra kosten als een uniform, lunch en schriften te kunnen betalen. Hij legt uit dat deze kinderen er inderdaad zijn en dat de leraren deze

tekorten nu zelf bijleggen. Wij hebben aangegeven dat Stichting VeloVelo een ondersteuning kan bieden aan deze kinderen, zodat de leerkrachten dit niet meer zelf hoeven te betalen. Een voorwaarde is dat de kinderen 'high potential' moeten zijn.

Later op de dag hebben we eenzelfde gesprek met het hoofd van de Elementary School (basisschool) van Casat en ook daar betalen de leerkrachten uit eigen middelen de tekorten van de armste leerlingen.

Kinderen die op deze school zitten en ondervoed zijn, doen mee aan het voedselproject van Nestle. Helaas is dit 3 jaar durende project onlangs gestopt. Ongeveer 20% van de kinderen is ondervoed en kan deze ondersteuning goed gebruiken. Het hoofd van de school vraagt Stichting VeloVelo de optie te overwegen dit project over te nemen en voort te zetten.

Beide schoolhoofden zullen een lijst met kosten en potentiële kinderen aan ons toezenden. We houden dit in gedachten om aan het einde van de reis de balans op te maken welk project Stichting VeloVelo kan ondersteunen.

Met de Ambatali familie is besproken wat een manier is om zelf geld kunnen verdienen, om zo hun levensstandaard te vergroten en al hun kinderen onderwijs te laten volgen. Vader Robert blijkt Bachelor te zijn in Landbouw, met een specialisatie in dieren. We bespreken eerst de opties die we met de Officer hebben besproken. Robert vertelt dat een "45 days chicken raising project" beter haalbaar is, omdat het project relatief simpel is, er meerdere mensen aan mee kunnen doen en er op korte termijn al omzet gemaakt kan worden. Samen met hem inventariseren we de benodigdheden en de daaruit voortkomende kosten. Om

meerdere mensen van het project te laten profiteren maken we een plan. In iedere wijk van de Barangay (stasdeel), in totaal 6 wijken, wordt 1 gezin aangewezen die het project gaat starten. De 6 uitgekozen families krijgen het startkapitaal wat nodig is om 25 kuikens te kunnen kopen. Tijdens de 45 dagen voeden en verzorgen van de kuikens, worden de kuikens kippen en worden deze kippen verkocht. De opbrengst kan bij een goede verzorging en gunstige weersomstandigheden twee maal de aankoopprijs zijn. De aangewezen familie krijgt 14 maanden de tijd om hun startkapitaal af te lossen. Als het startkapitaal is afbetaald, kan de familie de omzet in eigen beheer

houden en hiermee hun levensstandaard vergroten en/of hun kinderen naar school sturen. Van het terugbetaalde startkapitaal kan weer een andere familie geholpen worden.

Robert Ambatali wordt de coordinator van dit project en bepaalt welke familie in aanmerking komt voor voortzetting van dit project. Ook zal hij de families begeleiden tijdens het "45days chicken project".

De gedachte achter deze constructie is dat de eerste zes families door Stichting VeloVelo op weg geholpen worden en zij daarna anderen op weg helpen. Zo bereiken we zelfstandigheid en onafhankelijkheid door samenwerking, wat precies aansluit bij de visie van Stichting VeloVelo.

We zien dat de eerste donaties binnen zijn en besluiten dit geld direct in te zetten voor dit project. We kopen spijkers en gaan morgen samen met de familie Ambatali een kippenhok timmeren.

Vrijdag 29 oktober

We rijden rond 8.45u naar Casat waar de familie al een start heeft gemaakt met het timmeren van het kippenhok. We helpen met het dichtmaken van het dak en de deurtjes. Na deze work out gaan we met Robert en Julius naar de markt om 25 kuikentjes en de benodigheden als voedsel en een waterbak te kopen. We zien ook nog een winkeltje waar ze gekleurde portomonnetjes verkopen en we kopen er een aantal die we in Nederland via de website gaan verkopen.

Aangekomen in Casat laten we de kuikentjes los in de zelfgemaakte kooi. Het voedsel wordt verdeeld over de voedselbak en het water wordt voorzien van extra vitaminen. De kuikentjes scharrelen vrolijk en luid piepend rond en genieten van de ruimte.

We nemen nogmaals de 'terms and conditions' door van het 'Chicken raising project', waarna we terug naar het hotel gaan voor de lunch. Als we na de lunch terugkomen, is Robert al weg om de 5 uitgekozen families (de Ambatali familie is de eerste familie welke het project gaat starten) te informeren over het project. We lopen wat rond in het dorp en kletsen wat met de mensen onderweg. De kinderen van het dorp zijn erg benieuwd naar het fototoestel, maar ook erg verlegen. Het lukt niet altijd om ze op de gevoelige plaat vast te leggen. Als ze er eenmaal opstaan, zijn ze niet meer voor de lens weg te slaan. Tijdens de wandeling komt Robert ons tegemoet en we lopen samen alle families langs. We maken kennis

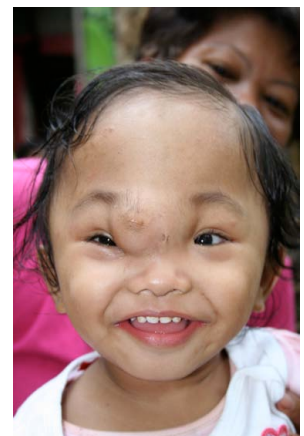

en nemen nogmaals de bedoeling van het project door met de families. In de meeste gevallen is er maar 1 lid van het echtpaar aanwezig met de kinderen. De echtgeno(o)t(e) is aan het werk in de rijstvelden of in de stad. De families laten hun blijdschap niet heel duidelijk aan ons zien, maar we horen later van Robert dat ze er wel heel blij mee zijn. We hebben van alle families foto's gemaakt en we zullen deze later op de website

zetten, inclusief hun verhaal en de mogelijkheid tot het doneren van geld zodat deze families geholpen kunnen worden.

Tijdens de wandeling door het dorp zien we een klein meisje met een enorme bult op haar voorhoofd. We horen van haar moeder dat ze zo geboren is, maar dat de bult blijft groeien. We besluiten contact te houden met deze familie, wellicht kan Stichting VeloVelo dit meisje in de toekomst helpen met het betalen van een operatie en alle bijkomende kosten.

Moe van alle indrukken, maar zeer voldaan van deze succesvolle dag, rusten we wat in de hotelkamer. Tenminste, dat nemen we ons voor. We proberen niet te praten over wat we zien, meemaken en de mogelijkheden die we kunnen bieden in dit bergdorp, maar we kunnen ons er niet aan houden. We beleven deze dagen zeer intens en kunnen hier moeilijk afstand van nemen.

We zijn volop aan het brainstormen, afspraken maken, teleurstellingen verwerken, successen te vieren, alle emoties komen voorbij. We besluiten dan ook nog een dag langer in Bayombong te blijven om morgen wat dingen te regelen. Zoals het maken van een prijslijst van schoolbenodigdheden, een schooluniform, het voedselproject en het uitwerken van het "Chicken Raising Project". Hierdoor komt ons bezoek aan de rijstterrassen van Banaue te vervallen, dit bewaren we voor een volgende keer. Zo hebben we meer tijd om onze plannen in Casat definitief te maken en vast te leggen, om de afspraken voor alle partijen op papier te hebben.

Zaterdag 30 oktober

Gisteren hebben we met Robert Ambatali de afspraak gemaakt dat hij ons elke 6 weken op de hoogte brengt van de vorderingen van het "Chicken Raising Project". Een computer is een voorwaarde om te kunnen communiceren met Robert omtrent het project. Robert heeft wel een computer, maar het beeldscherm werkt niet meer. We besluiten een sponsor te zoeken voor de aankoop van een nieuw beeldscherm en een 'Dongel'. Verder is er geld nodig om de 'Dongel' op te waarderen zodat hij toegang heeft tot internet. Om 9.00u komt Julius naar ons hotel om met ons mee te gaan naar het centrum van Bayombong. Samen met hem inventariseren we de prijs voor de aanschaf van een beeldscherm en een 'Dongel'.

We gaan ook nog naar de markt om uit te zoeken wat de kosten zijn van de schoolspullen en de uniformen voor Elementary School en High School. Deze lijst zullen we, evenals de kosten voor een nieuw beeldscherm en een 'Dongel' op de website plaatsen.

We rijden terug naar Casat om Julius terug te brengen en de laatste foto's te maken. We nemen afscheid van de familie en gaan terug naar het hotel. 's Middags maken we een wandeling door Bayombong en genieten van de families in het park. We pakken onze tassen weer in, morgen wacht een reisdag naar Manila.

Zondag 31 oktober

Het regent als we wakker worden. Helaas is dat al vroeg, want om de 2 minuten kraait er een haan. De haan wisselt af met een luid blaffende hond, dus om 5.30u zijn we klaar wakker. We zitten al vroeg aan het ontbijt en na het uitchecken vertrekken richting Manila. We lopen een eerste vertraging op door een niet werkende pin-automaat van het hotel. We gaan geld pinnen in een stad verderop en vertrekken daardoor een uur later dan gepland. Vanwege de regen zijn de wegen niet optimaal, dit samen met wegwerkzaamheden en de vele tricycles, zorgt ervoor dat we niet echt op kunnen schieten. Ook nemen we halverwege een verkeerde afslag, waardoor we weer richting het noorden rijden. In plaats van de geplande 5 uur, hebben we 7 uur gedaan over een afstand van een kleine 300km.

Maandag 1 november

Vandaag blijven we de hele dag in Manila, we werken de projecten uit en genieten even van de rust. Vanaf morgen gaan we 3 dagen met de nonnen van de congregate van "Sisters of our Lady of Amersfoort" op pad om hun projecten te bezoeken.

Dinsdag 2 november

Om 8.00u zitten er 3 nonnen op ons te wachten in de lobby van het hotel. Na elkaar hartelijk begroet te hebben, reizen we met een mini busje richting Baras. Omdat er niet genoeg plaats is, zit de kleinste non tussen de bagage. Na ruim 2 uur komen we aan in Baras. De nonnen wonen in een redelijk groot huis, inclusief kapel, op een steenworp afstand van de kerk. Omdat er genoeg plek is, slapen we bij de nonnen. Na de aankomst met koffie en koekjes was het tijd om te rusten. Na de lunch, was er weer tijd om te rusten. We hebben de tijd gebruikt om de video in te laden en aan de warmte te wennen. Voor het avondeten hebben we met de zusters onze mogelijke

samenwerking besproken. Ze hebben goed begrepen wat wij willen, zij werken volgens dezelfde visie. Toch komt er weinig concreets uit, ze hebben weinig ideeën over wat wij zouden kunnen doen. Zuster Pricilia belt wat contacten om onze plannen mee te bespreken. Na het avondeten, ontmoeten we Edgar Ferrera. Hij is de zoon van de ex-burgemeester en weet welke projecten hier hebben plaatsgevonden en de resultaten ervan. De meeste projecten zijn vastgelopen, wegens de passieve houding van de lokale bevolking en het niet terugbetalen van het geleende geld. Er was 1 familie die er wel in geslaagd is om het geleende geld terug te betalen, maar is de dupe geworden van

de andere deelnemende families, die de afspraken niet nakwamen. Edgar stelt voor om deze familie morgen te bezoeken en de mogelijkheden te bekijken om deze familie een 'Pig Raising Project' aan te bieden. Dit project is vergelijkbaar met het '45 days Chicken Raising Project'. We besluiten het bezoek morgen af te wachten om te zien hoe de leefomstandigheden zijn en de familie reageert. Na dit gesprek gaan we richting bed. Onze kamer blijkt te zijn veroverd door een legertje mieren. Na het dichtknopen van al onze tassen, waren ze ineens verdwenen en konden we rustig slapen.

Woensdag 3 november

We worden wakker door een jankende hond en een kraaiende haan, dus we zijn al vroeg op. We horen de zusters hun eerste gebed uitvoeren. Na het afsluiten van dit gebed, schuiven we aan bij het ontbijt. Alleen zuster Pricila is nog in huis, de andere zijn al op de motor vertrokken naar de school.

Om 9 uur stappen we in de tricycle waarin we opgevouwen na ongeveer 20 minuten bij de school aankomen. Daar worden we hartelijk onthaald door de kinderen die een lied en een dansje voor ons hebben ingestudeerd. We praten wat en krijgen een rondleiding. De school blijkt alleen een klasje te zijn van 17 kinderen in de leeftijd van 4 en 5 jaar oud. Als zij 6 jaar oud zijn gaan zij naar een "normale" lagere school.

Weer terug met de tricycle naar Baras waar zuster Pricilia heeft afgesproken om naar een echtpaar te gaan (man is Nederlander en de vrouw is Filipina) die een tehuis hebben voor straatkinderen. Hij vertelt over zijn ervaringen in de Filippijnen. Deze zijn niet erg positief, maar daar laten wij ons niet door uit het veld slaan! Zijn organisatie is erg groot en daardoor heeft hij meer met de Filippijnse overheid te maken.

Op naar onze volgende afspraak: Edgar. Hij staat ons al aan de straat op te wachten. Met hem bezoeken wij de familie die evt. in ons "varkensproject" gaat. Het blijkt inderdaad een arm gezin te zijn (3 kinderen van 12, 9 en 5 jaar oud). De moeder is meteen enthousiast en geeft ons een positief indruk over het slagen van het project. We hebben, met hulp van Pricilia en Edgar, de werkwijze uitgelegd en zij wil graag deelnemen. Pricilia gaat voor ons uitzoeken wat een biggetje met voer kost, de familie moet zorgen voor een hok voor het biggetje en wij gaan een contract opstellen. Wachten dus eerst gegevens uit Baras af voor we dit project op de website zetten.

Linda is ondertussen volledig oververhit en heeft suiker nodig: op naar een Sari Sari store waar cola gekocht wordt. Hebben we onze dagelijks medicijn tegen buikloop ook weer gehad!

Na de lunch en ons inmiddels gebruikelijke middagdutje gaan wij, na eerst de kerk bezocht te hebben, in een Jeepney naar Tanay. Daar gaan wij eerst naar een andere kerk waar ze de "zwarte Jezus" vereren en zien wij twee jongetjes op een driewieltandem. Die moeten op de foto!!!!

Weer in een tricycle en op naar het meer. Hier waait een verkoelend windje en wordt door de Filipino's uitgebreid gepiknikt. Na uitgewaaid te zijn nog even wat fruit en vlees halen op de "public market" en weer terug naar Baras. Daar staat ons een heerlijke maaltijd (zoals elke keer trouwens) te wachten. Dan gaat de bel en blijkt Edgar "Pansit" (een typisch Filippijns gerecht) en "Halohalo" (een Filippijns toetje van ijs en vruchten) voor ons geregeld te hebben. Met een volle buik gaan wij om 8 uur maar weer richting kamer om dit verslag te typen. Nog één nacht en dan weer terug naar Nederland. Toch wel een gek idee.

Donderdag 4 november

Om 10 uur staat de auto klaar om ons weer naar Manila te brengen. Alle drie de zusters gaan mee om ons weg te brengen. Zo hebben zij ook weer een dagje uit.

Zuster Pricilia heeft bedacht dat wij eerst langs een overdekte markt gaan waar lokale en typisch Filippijnse producten en souvenirs te kopen zijn. Wij kopen daar nog wat kleine spulletjes en een aantal mooie rieten (boodschappen)tassen voor de verkoop. (Zuster Pricilia blijkt een kei in het afdingen te zijn.) Daarna met de zusters een hapje gegeten en op naar het vliegveld. Na een hartelijk afscheid zitten we, ietwat aan de vroege kant, op het vliegveld. Maar de tassen moeten nog even omgepakt worden om de net aangekochte "handel" erin te stoppen en

daar hebben we nu genoeg tijd voor.

Om 20.00 uur vertrekt ons vliegtuig richting Hong Kong. Daar stappen we om 0.35 over op het vliegtuig naar Amsterdam.

Vrijdag 5 november

Na een goede vlucht van 12 uur landen we volgens schema rond 6.15 uur op Schiphol. Daar drinken wij nog een kop koffie en zetten het laatste stukje film op de computer.

Onze eerste stichtingsreis zit er op. Het was een bijzondere reis waarin we de eerste stappen naar projecten gezet hebben. We hebben veel leuke, grappige, indrukwekkende en emotionele momenten meegemaakt. De Filippijnen is een mooi land met lieve en bijzondere mensen die onze steun zeker verdienen. Dat kunnen wij niet alleen. *Wij rekenen op jullie!!!!*

Linda en Marjolein